

vist findes der i den gjældende Sundhedslovgivning slundom for Overtrædelsen af visse særegne Forskrifter fastsat Straffe af en Bestaffenhed, der vidner om, at Lovgiveren paa ingen Maade har betragtet Overtrædelsen som en blot Politiforseelse, og derhos af en saadan, man kunde fristes til at kalde det en barbarisk, Strænghed, at der kunde være den største Opfordring til at gribe den første Leilighed til at faae dem forandrede; man skal i denne Henseende navnlig henvise til Quarantaineforordningen af 8. Februar 1805 § 39 Nr. 4 i Slutningen samt Nr. 7—10. Men denne Omstændighed giver, efter Kommissionens Formening, ikke nogen tilstrækkelig Grund til at overskrive den i og for sig correcte Begrænsning for, hvad der hører hjemme i den almindelige Straffelov, hvorved særligt bemærkes, at det dog formeentlig altid vil findes nødvendigt, i særlig Lov at give den Mæsse Detailbestemmelser, der udføres med Hensyn til Ordningen af Quarantainevæsenet, saalænge dette skal bibeholdes; og man har saameget mere troet at kunne troste sig til i den omhandlede Henseende at følge den formeentlig correcte Fremgangsmaade, som det sikkert tør forventes, at der i en nær Fremtid vil udkomme en ny Lov om Quarantainevæsenet, ved hvilken navnlig de paapegede uforholdsmæssigt strænge Straffebestemmelser ville blive forandrede. — 3 Overensstemmelse med de fremsførte Betragtninger ere Udkastets §§ 286 og 288, ved hvis Straffebestemmelser man ikke videre skal opholde sig, affattede. Efter § 286 har man i Udkastets § 287 optaget en Bestemmelse om Dvafsalveri, der forsaavidt staaer i Forbindelse med den i § 286 omtalte Forseelse, uagtens eller dog ikke tilfattet Ud bredelse af Sygdom, som det, der gjør Dvafsalveriet criminel, netop er den Fare for Sygdommens Forhærdelse og Udbredelse; som fremkaldes derved, at der bruges forkeerte og skadelige, eller ialtsald ikke de rette og heldbringende, Midler imod Sygdomstilfælde. Ligesom Udkastets § 287 isvrigt henholder sig til det hidtil gjældende Begreb om Dvafsalveri, saaledes har man anseet det for rettest, at give Straffebestemmelsen ganske i Overensstemmelse med L. 3 Marts 1854; man har kun forhøjet

Bødestraffens Maximum fra 100 til 200 Rd., hvilket sidste formeentlig staaer i bedre Harmoni med, at Maximum af Fængselsstraffen i Almindelighed er sat til 4 Maaneders simpelt Fængsel.

Med Hensyn til Kapitlets sidste Paragraph, § 289, ved hvis Affattelse man nærmest har havt den mellemste Deel af den norske Straffelovs Kap. 23 § 11 for Øie, skal man erindre om, hvad ovenfor er bemærket, at Bestemmelser angaaende Udelæggelse eller Bestabigelse af fremmed Eiendom formeentlig kun hører hjemme i nærværende Kapitel, forsaavidt saadan Udelæggelse ifølge Gjenstandens særegne Bestaffenhed kan medføre Fare for Ulykke eller betydelig Skade. Fra dette Synspunkt, der karakteriserer Gjærningen som forskjellig fra de i det følgende Kapitel ommeldte Eiendomsbestabigelser, har man valgt de i Paragraphen nævnte Exemppler, med Hensyn til hvilke man kun skal tilføje, at Udtrykket: „eller andet Sted, hvortil haves almindelig Afgang“ med Tilid er brugt for under Bestemmelsen at indbefatte Mærker, der i den omhandlede Hensigt ere satte paa andre Steder end netop Gader og Veie, t. Ex. paa Isen for at antyde, at der er hugget en Baage i samme, eller ved Badesteder, hvor Vandet pludselig bliver dybt. „Fortvinningsredskaber“ ere udtrykkelig nævnte, ligesom i den norske Straffelov l. c., med Hensyn til Bestemmelseerne angaaende Vorttagelsen og Bestabigelse af deslige Redskaber i Pl. 15de Juli 1801, som herefter vil kunne ophæves. Man har tilføjet Ordet „vorttager“ til „udelægger eller bestabiger“, for at Bestemmelsen ogsaa kan ramme den, der river et saadant Mærke osv., som de omhandlede, om og lader det ligge, t. Ex. hvor det er sat udenfor et Huus for at antyde, at Taget er under Reparation, hvorimod Forsømmelsen af at sætte et saadant Mærke ikke hører ind under Paragraphens Bestemmelse men under de specielle Politiforskrifter, som blive bestaaende eller maatte blive givne ved Siden af Straffeloven. Isvrigt er Bestemmelsen indskrænket til de forsættelige Vorttagelser eller Udelæggelser af den nævnte Art, idet man ikke har fundet Anledning til at optage nogen til den norske Straffelovs Kap. 23 § 21 svarende Regel om Straf af Bøder for